II Виїлки з листів М. П. до мене з р. 1883.

1. З д. 8 марта Д-в пише, що не печатаде моїх статей нау через те, що нема місцьа, бо треба „вигрупити земський матеріял і задовольнити людей затьагнених до праці в Д.С. раньше", а також і через те, що вони, мої статі, писані міні иначе і без уваги на головні цілі Д.С. не потребуючі подрібних показів на хиби гал. нар. ані виліченьа гал. читалень, т.ї. іншими словами за подрібні. Однако пропонуде від редакції, що буде міні посилати грошої, але ja не хочу приймати інакше, як за строчки моїх статей, що будуть напечатані в Д.С. А позаяк вони зоси не напечатані, то і грошей заробленних у мене зоси нема. Власне посилаю до петерб. „Краю" Кілька у вагу про гал. рухи і лист, в котрім пропонуду своє співробітництво, і надіюсь, що ред. приймле і буде платити так, що буде можна жити.
Фінансово з Р. дуже плохе діло. Я заміз довги по вуха, а тепер ija вже маю за неї процес, за розширення Конф. N.! Звісно, буде грошева кара.
Що до наших стосунків, то міні приємно не так то, що Ви будете писати в „Ділі" — особливо, коли Ви собі оберете н. пр. економічний куток, де ї будете висловувати свої думки і підписуватись, хоть і не своїм іменем, — а приємно міні і дуже приємно за Ваше стих до Б-ого, котрого від Вас не сподівавсь ніхто. Чим завше думав і думаю ї у вас діло в гамічині разом з Вами; в мене, звісно, є свої хиби, а в Вас свої, а власне при спільній роботі вони, бачу, відпали би і в одного і другого. Коребувати бисьмося обопільно. Перебоління і забувши стих, можна буде нам порозуміться знову — розуміється, коли Ви цего схочете. Особисто в мене нема проти Вас і тіни якоїсь неохоти аб чого. Ог. Дел.

2. З д. 17 марта ~~[illegible]~~ мальамисьа, пишучи міні до Н. в цій час, що я буцім то виріклься Вашого пріятельства в звісним письмі до ред. Правди: ні! Я думав, що це не Ви віддали до ред. матеріял, а які М-ки, а головно думав підчеркнути нетоварискі і навіть нельудські відношини прихильників Правди, гал. нар. до Д-ва, показати моральну неможливість бути Д-ву і його сетрі та Крутеви в одним товаристві з Барвіньким. Звісно, як би я був знав, що Ви це зробили, то і тоди був би викадав свою думку, тілько, надрукувавши Вам самим, а не листом в редакції.
Враса мене і тепер далеко не вдовольняє: міі пропам і праці за поспрокі і нерозумні підьма Д-ка, котрий все таки політик, що боїтьсьа обарити леда дурньа і леда космополітичну фразу, — а не практичний і знаючий головік, котрий мав би і міг би мати надумці тілько добро масси, а не тісних гуртиків постійного людуї і постум науки та державну Кримтику. Через це все ist es auch meine Arbeiten eine Seinigen, звісно, пропускаючи через власне те, що найважнійше і надчимія найдовше трудьньа і що нарешті як нау на чесі. Потім відкаєсьа, як другі газети підхиляють — звісно, годі ж як, — та як це за міно. Комічно! А таких К-на, льучих справ, порушених мною, лежить в його портфелю досить. Звісно, трудно йому дивуватисьа, бо він не літерат і навіть не маде часу слідити і думати глубше над Краєвими справами, бо робить і робить — то захліст, то коли Р. проти в хліб, — заміз у довги. Та все таки факт, що він Р. не дочне. Ог. Дел.

III Лист Д. Млаки до ред. „Ниви"

Високопочтенный Господини!

З великою радостію прийняв я Число I Вашои Часописи „Нива". Присилаю Вамъ Высокопочтенный Господини приглашъ на цілый рокъ т.е. 4 р. в. а. з щрадбою, мене в радъ Вашыхъ приглашителей прийняти.
Родною Ниву должны все родичуть по возможности — оденъ з грошми другыи духовными силами спомогати, абы золотъ-ла наша Нива Божимъ даромъ-невымъ словомъ, абы на нашыхъ пошлахъ нашы потомуть за нашъ говорили: знаи нашы батьки здоровымъ зерномъ родну ниву заівати, гляньмо як процвітаетъ якбы Божымъ расмъ.